

Ιστορία σύγχρονης Τουρκίας.

Γράφει ο Λεωνίδας Κουμάκης, μέλος του ΙΗΑ.

Η αφετηρία των σημερινών Τούρκων βρίσκεται στις νομαδικές φυλές της Μογγολίας και της Κίνας, μερικές από τις οποίες όταν μετακινήθηκαν δυτικά, εξισλαμίστηκαν. Οι φυλές αυτές το 1037 επεκτάθηκαν μέχρι την Παλαιστίνη, μερικές μάλιστα εδραιώθηκαν στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας, μέσα στα τότε εδάφη της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, δηλαδή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, δημιουργώντας ένα μικρό σουλτανάτο με έδρα το Ικόνιο.

Από αυτούς ακριβώς τους νομάδες της Μογγολίας και της Κίνας κατάγονται οι Οθωμανοί Τούρκοι οι οποίοι το 1453 κατέλυσαν την Βυζαντινή Αυτοκρατορία με την άλωση της Κωνσταντινούπολης και εγκατέστησαν την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Η αρχή του τέλους της πολυεθνικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας υπήρξε το 1908 όταν ο τελευταίος «κυρίαρχος» σουλτάνος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας Αμπδούλ Χαμίτ υποχρεώθηκε από το κίνημα των Νεότουρκων να υπογράψει ένα διάταγμα για την αναθεώρηση του οθωμανικού συντάγματος – η κατάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας έγινε 10 χρόνια αργότερα, το 1918.

Το 1909 οι Νεότουρκοι απέκτησαν τον πλήρη έλεγχο του οθωμανικού κράτους όταν με αφορμή αντεπανάσταση του σουλτάνου εναντίον τους, αποκεφάλισαν τον Αμπτούλ Χαμίτ και τοποθέτησαν στην κεφαλή του οθωμανικού κράτους τον σουλτάνο-μαριονέτα Μεχμέτ τον πέμπτο.

Η επικράτηση των Νεότουρκων με τις συνεχείς διακηρύξεις περί «ισότητας και δικαιοσύνης» προς όλους τους κατοίκους της πολυεθνικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, δεν εμπόδισε καθόλου την αναρρίχηση στην κορυφή της ηγεσίας τους των πιο ακραίων, των πιο φανατικών και των πιο εξτρεμιστικών τους στοιχείων (Μεχμέτ Τααλάτ Πασάς, Εμβέρ Πασάς, Τσεβίτ Πασάς, Τζεμάλ Πασάς).

Οι άνθρωποι αυτοί, μεταξύ πολλών άλλων, ονειρεύονταν την απελευθέρωση «αλύτρωτων» εδαφών σε μια αχανή έκταση που ξεκινούσε από τον Βαλκανικό χώρο και έφθανε μέχρι ...την Κίνα!

Ο πιο άμεσος όμως και ο πιο βασικός στόχος των Νεότουρκων, αμέσως μόλις απέκτησαν τον πλήρη έλεγχο του οθωμανικού κράτους, ήταν ο βίαιος εξισλαμισμός ή η φυσική εξόντωση όλων των μη μουσουλμανικών εθνοτήτων που ζούσαν στην πολυεθνική Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Οι «εκκαθαρίσεις» αυτές των Νεότουρκων ξεκίνησαν το 1914 από την Ανατολική Θράκη με τη γενοκτονία Ελληνικών πληθυσμών, συνεχίστηκαν το 1915 σε ολόκληρη τη Μικρά Ασία με την ανηλεή σφαγή 1.500.000 Αρμενίων και εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων στον Πόντο και τα Μικρασιατικά παράλια, μέχρι και το 1922.

Ενδιάμεσα, οι Νεότουρκοι μπήκαν στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό των Γερμανών, προκειμένου να υπηρετήσουν την ιδέα του Παντουρκισμού, επιδιώκοντας μετά μανίας να εντάξουν στην αυτοκρατορία τους, μεταξύ άλλων, τον Καύκασο και το Αζερμπαϊτζάν.

Η ήττα της Τουρκίας μαζί με τον άξονα το 1918 και ο θάνατος του Εμβέρ Πασά στα πεδία των μαχών τον Αύγουστο του 1922, έθεσαν άδοξο τέλος στις επιδιώξεις των Νεότουρκων, αλλά η ιδέα του **Παντουρκισμού** με τις διάφορες παραλλαγές του (Πανισλαμισμός, Παντουρανισμός, Τουρκισμός κ.ά.), δυστυχώς επηρεάζει ακόμα και σήμερα, είτε κρυφά είτε φανερά, την πολιτική της Τουρκικής Δημοκρατίας που ίδρυσε το 1923 ο Μουσταφά Κεμάλ (για τους Τούρκους Ατατούρκ = πατέρας των Τούρκων), μετά την οριστική διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Το 1965 μάλιστα, η ιδεολογία του Παντουρκισμού απέκτησε στο τουρκικό κοινοβούλιο και τον επίσημο κοινοβουλευτικό της εκπρόσωπο με το κόμμα της Εθνικιστικής Δράσης που ίδρυσε ο Αλπασλάν Τουρκές.

Στην Τουρκική Δημοκρατία που εγκαθίδρυσε ο Μουσταφά Κεμάλ, κυρίαρχο ρόλο ασκούσε ένα στρατιωτικό καθεστώς με έλεγχο σε κάθε δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα. Οι διάδοχοί του, ο στρατηγός Ισμέτ Ινονού (φανατικός Νεότουρκος που ορκιζόταν πως θα κάνει τους πλούσιους χριστιανούς να πουλάνε λεμόνια στον δρόμο), ο Τζελάλ Μπαγιάρ (υψηλόβαθμος στρατιωτικός που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις σφαγές των μειονοτήτων της Μικράς Ασίας) αλλά και ο Αντάν Μεντερές (αρχηγός συμμορίας ανταρτών με καθοριστική συμμετοχή στην γενοκτονία Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων) – όλοι τους αποτελούσαν εκφράσεις του στρατιωτικού κράτους που γεννήθηκε από τη μήτρα των Νεότουρκων και κρυβόταν πίσω από την παραπλανητική επιγραφή «Τουρκική Δημοκρατία».

Ένας άλλος πιστός εκφραστής των Νεότουρκων, ο Σουκρού Σαράτσογλου, που άσκησε τα καθήκοντα του πρωθυπουργού μέσα στην περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (Ιούλιος 1942 – Αύγουστος 1946), διαπραγματευόταν την είσοδο της Τουρκίας στον πόλεμο είτε στο πλευρό του φασιστικού άξονα είτε στο πλευρό των συμμαχικών δυνάμεων, ανάλογα με τον αριθμό των Ελληνικών νησιών του Αιγαίου καθώς και άλλων εδαφών που θα εξασφάλιζε σαν «αντάλλαγμα» μετά το τέλος του πολέμου σε Θράκη, Κριμαία, Συρία, Ιράκ κ.α.!

Παράλληλα βρήκε την ευκαιρία, με εξουδετερωμένη την Ελλάδα κάτω από την μπότα των Γερμανών και την Ευρώπη βουτηγμένη στο αίμα του δεύτερου μεγάλου πολέμου, να «εκκαθαρίσει» οικονομικά και φυσικά, μη μουσουλμανικές μειονότητες με τον εξοντωτικό «φόρο περιουσίας» (Varlık Vergisi) που επέβαλε σε αυτές τον Νοέμβριο του 1942. Πρόκειται για μια ακόμα γενοκτονία Ελλήνων από τους Νεότουρκους στη διαχρονική τους στρατηγική «Η Τουρκία για τους Τούρκους».

Η τυχοδιωκτική τακτική της Τουρκίας κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ολοκληρώθηκε με την «κήρυξη πολέμου» στη Γερμανία στις 23 Φεβρουαρίου 1945, λίγες εβδομάδες πριν από τον θάνατο του Αδόλφου Χίτλερ, όταν δηλαδή η ήττα των Γερμανών κατέστη πλέον βέβαιη.

Η δυτική όμως «πορεία» που καθιέρωσε μετά τον πόλεμο το τουρκικό καθεστώς, με την ένταξή του στο ΝΑΤΟ (1952), είχε και μια ακόμα απaráβατη σταθερή: Την αταλάντευτη προσήλωση στην στρατηγική συνεργασία με το κράτος του Ισραήλ – άλλωστε κορυφαίοι στρατιωτικοί του τουρκικού στρατού όσο και βασικοί ηγέτες των Νεότουρκων ήταν «Ντονμέδες» (Donme), δηλαδή βιαίως εξισλαμισμένοι Εβραίοι.

Οι άμεσες «επεμβάσεις» του τουρκικού στρατού με στρατιωτικά πραξικοπήματα (1960, 1971, 1980) αποσκοπούσαν στο να αποκατασταθεί η «σωστή πορεία» στην δρομολογημένη κατεύθυνση αλλά και στην εξυπηρέτηση των διαχρονικών στόχων των Νεότουρκων.

Άλλωστε οι βασικές «σταθερές» στην στρατηγική του τουρκικού καθεστώτος, με εναλλασσόμενους πρωθυπουργούς που δεν παρέκκλιναν από τη δεδομένη πορεία, επέτρεψαν την επίτευξη εντυπωσιακών «επιτυχιών»:

Το 1955 εξαπολύθηκε ένα φονικό πογκρόμ εναντίον των χριστιανών της Κωνσταντινούπολης, με την οργάνωση και την εποπτεία της τουρκικής κυβέρνησης, το οποίο παραβίασε βίαια και απροκάλυπτα όλες τις υποχρεώσεις της «Τουρκικής Δημοκρατίας» από την Συνθήκη της Λωζάνης, υπό την αδιάφορη ανοχή ολόκληρου του δυτικού κόσμου.

Το 1964 αντιμετωπίστηκαν, με την ίδια ακριβώς αδιαφορία, οι αιφνιδιαστικές και μαζικές απελάσεις 10.000 Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης (περισσότεροι από 40.000 μαζί με τις οικογένειες που ακολούθησαν αναγκαστικά), οι οποίες συρρίκνωσαν δραματικά τον Ελληνισμό που ζούσε στην πόλη-έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ενός θρησκευτικού θεσμού που αριθμεί δεκαεπτά ολόκληρους αιώνες!

Το 1974 πραγματοποιήθηκε η ανενόχλητη τουρκική εισβολή στην Κυπριακή Δημοκρατία με βάση την στρατηγική της Βρετανίας («διαίρει και βασίλευε»), την υποστήριξη Αμερικανών, Γερμανών, Εβραίων αλλά και την σιωπηλή ανοχή ολόκληρης της Δύσης.

Το πολιτικό σύστημα της Τουρκικής Δημοκρατίας λειτουργούσε «ρολόι» για ολόκληρες δεκαετίες μέσα στους σταθερούς άξονες που χάραξαν οι Νεότουρκοι υπό το άγρυπνο βλέμμα των στρατιωτικών και με δεξί χέρι για όλες τις «βρόμικες» δουλειές –από πογκρόμ και δολοφονίες μέχρι ναρκωτικά– το περιβόητο «Βαθύ Κράτος» της Τουρκίας.

Όλα αυτά μέχρι που εμφανίστηκαν στον ορίζοντα οι τούρκοι ισλαμιστές στα τέλη της δεκαετίας του 1980.

Ένα από τα μέλη των ισλαμιστών, ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, διετέλεσε δήμαρχος της Κωνσταντινούπολης (1994-1998) – μία από τις «δράσεις» του ήταν ο πολυήμερος αποκλεισμός του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως με αίτημα την έξωσή του, 17 ολόκληρους αιώνες μετά την ίδρυση του στην ιστορική του έδρα!

Ο Νετμετίν Ερμπακάν, ηγέτης του ισλαμικού κόμματος, κατάφερε το 1996, να εξασφαλίσει πλειοψηφία στο εκλογικό σώμα και ο ίδιος να γίνει πρωθυπουργός της Τουρκίας για έναν χρόνο (28/6/1996 – 30/6/1997).

Το στρατιωτικό κατεστημένο διαισθάνθηκε τον διαγραφόμενο κίνδυνο και έσπευσε να τον απομακρύνει από την εξουσία χρησιμοποιώντας «άλλα μέσα», όπως το Συνταγματικό δικαστήριο που κήρυξε το κόμμα των ισλαμιστών παράνομο και οδήγησε τον ίδιο σε παραίτηση.

Την πενταετία που ακολούθησε, το στρατιωτικό καθεστώς επιστράτευσε δύο πεπειραμένους εκφραστές του: Τον Μεσούτ Γιλμάζ από 30/6/1997 έως 11/1/1999 και, όταν δυσκόλεψαν τα πράγματα, τον υπέργυρο «ήρωα» της εισβολής στην Κύπρο Μπουλέντ Ετσεβίτ, από 11/1/1999 έως 11 Νοεμβρίου 2002. Η δυναμική όμως των ισλαμιστών είχε ήδη μετατραπεί σε λαϊκό κύμα που τους επανάφερε στην εξουσία στις 18 Νοεμβρίου 2002, με το φιλοισλαμικό κόμμα «Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης» (Adaletve Kalkinma Partisi, AK PARTİ) .

Με ολοένα και στενότερα περιθώρια ελιγμών το στρατιωτικό κατεστημένο προσπαθούσε να εμποδίσει τον Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν να αναλάβει την εξουσία, έτσι ο πρωθυπουργός που διαδέχτηκε τον Μπουλέντ Ετσεβίτ στις 18 Νοεμβρίου 2002 ήταν ένας πιο «μετριοπαθής» ισλαμιστής, ο Αμπτουλάχ Γκιουλ. Για λίγους όμως μήνες. Η δύναμη των ισλαμιστών στα λαϊκά στρώματα δεν άφηνε περιθώρια για μια συνηθισμένη «επέμβαση» των στρατιωτικών, όπως και κατά το παρελθόν.

Έτσι, στις 14 Μαρτίου 2003 ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν ανέλαβε πρωθυπουργός της Τουρκίας μεθοδεύοντας υπομονετικά την εξασφάλιση πλήρους ελέγχου και κυριαρχίας, κάτι που ξεκίνησε τον Αύγουστο του 2007 με την εκλογή του Αμπτουλάχ Γκιουλ στη θέση του 11ου Πρόεδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας και την έναρξη της έρευνας για τη συνωμοσία Εργκενεκόν που

αποσκοπούσε στην ανατροπή της κυβέρνησης των ισλαμιστών με στρατιωτικό πραξικόπημα.

Οι Τούρκοι ισλαμιστές τα πρώτα χρόνια επένδυσαν σε ένα σύγχρονο και πολιτισμένο προσωπείο της Τουρκικής Δημοκρατίας απέναντι στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην Ευρώπη, στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες (ιδιαίτερα του Καυκάσου), τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, με μία εξαίρεση: Την Κυπριακή Δημοκρατία.

Ήταν το μόνο σημείο στο οποίο οι ισλαμιστές συμφωνούσαν πλήρως με το στρατιωτικό κατεστημένο και τους εκφραστές του – η πρώτη από τις πολλές «αποδείξεις» που ακολούθησαν, ότι οι κυρίαρχες ιδέες του Παντουρκισμού ήταν κοινές με το παλιό καθεστώς αλλά και το Βαθύ Κράτος της Τουρκίας. Η διαφορά τους ήταν στους τρόπους με τους οποίους θα το πετύχουν, κάτι που χρειάστηκε μια ολόκληρη δεκαετία για να αποδειχτεί!

Για να «οικοδομηθεί» το νέο προσωπείο της Τουρκικής Δημοκρατίας οι ισλαμιστές έκαναν στην αρχή αλλαγές που ήταν αδιανόητες για περισσότερο από μισό αιώνα: Φιλελευθεροποιήθηκε η τουρκική οικονομία, βελτιώθηκε σημαντικά ο τομέας της ατομικής, κοινωνικής και θρησκευτικής ελευθερίας, υιοθετήθηκε η μετωπική σύγκρουση με το στρατιωτικό κατεστημένο και το Βαθύ Κράτος (το οποίο αργότερα «οικειοποιήθηκε» πλήρως η ισλαμική εξουσία), εφαρμόστηκε η εκκαθάριση των «Ντονμέδων», δηλαδή των εξισλαμισμένων Εβραίων από τον τουρκικό στρατό και το κόμμα των ισλαμιστών, διαφημίστηκε σε όλους τους τόνους η πολιτική «μηδενικών προβλημάτων» με όλους τους γείτονες – με την εξαίρεση (πάντα) της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Όλα αυτά είχαν μεγάλη απήχηση και έτυχαν μεγάλης υποστήριξης από το τουρκικό εκλογικό σώμα και την τουρκική κοινωνία, παρά τις επαναλαμβανόμενες προειδοποιήσεις πολλών πολιτικών αναλυτών μέσα και έξω από την Τουρκία, πως οι ισλαμιστές του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν είχαν «κρυφή ατζέντα».

Σταδιακά, η «κρυφή ατζέντα» των ισλαμιστών άρχισε να αποκαλύπτεται στο μεν εσωτερικό με τον απόλυτο έλεγχο του στρατού, των δυνάμεων ασφαλείας, της δικαιοσύνης, τον περιορισμό των ατομικών ελευθεριών και την σταδιακή φίμωση του τύπου, στο δε εξωτερικό μέσα από την απροκάλυπτη διεκδίκηση μιας επεκτατικής «επιρροής», η οποία θα ξεκινάει από τις

παρυφές της Κεντρικής Ευρώπης και τα Βαλκάνια, θα συνεχίζεται στην Ανατολική Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή, τη Διώρυγα του Σουέζ και θα φθάνει μέχρι τον Ινδικό ωκεανό με το «δόλωμα» της κοινής θρησκείας, σαν μέσο ελέγχου των μουσουλμανικών πληθυσμών.

Όλα αυτά με την γνωστή «οθωμανική πρακτική» του απροκάλυπτου επεκτατισμού και της επιβολής με το ζόρι (απειλή ή χρήση βίας) σε πλήρη αντίθεση με τις αρχικές διαβεβαιώσεις περί «μηδενικών προβλημάτων», κατά το πρότυπο των πρώτων Νεότουρκων που μοίραζαν υποσχέσεις «ισότητας» και «δικαιοσύνης» πριν από τις γενοκτονίες με τις οργανωμένες σφαγές άμαχων πληθυσμών.

Η στρατηγική όμως της νέο-οθωμανικής και παν-ισλαμικής μεγαλομανίας πέρα από τα σύνορα της Τουρκίας, επέβαλε και τη διάρρηξη μιας εκ των δύο «σταθερών» που ακολούθησε η Τουρκική Δημοκρατία μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο: Την έντονη και δημόσια αντιπαράθεση με το κράτος του Ισραήλ προκειμένου να διευκολυνθεί η επικοινωνιακή «διείσδυση» και η νέο-οθωμανική επιρροή στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο σε Μέση Ανατολή, Ασία και Αφρική. Η αλλαγή στρατηγικής στον τομέα αυτό εγκαινιάστηκε το 2009 στο Νταβός της Ελβετίας, με την πρωτοφανή επίθεση του Ρ. Τ. Ερντογάν στον Ισραηλινό Πρόεδρο Σιμόν Περές.

Η νέα όμως τουρκική στρατηγική, κλόνισε επικίνδυνα όλες τις σταθερές ισορροπίες της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκικής Δημοκρατίας δημιουργώντας νέα δεδομένα.

Όταν μάλιστα η Κυπριακή Δημοκρατία συμφώνησε με το Ισραήλ την συνεκμετάλλευση της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης που βρίσκεται μεταξύ Κύπρου και Ισραήλ, με την τεχνική υποστήριξη μεγάλης αμερικανικής εταιρίας, οι ισορροπίες ανατράπηκαν εντελώς και διαμορφώθηκε ένα νέο σκηνικό που έβαλε μεγάλα αδιέξοδα στην «νεο-οθωμανική κυριαρχία» που αποτελεί τον άμεσο στόχο των ισλαμιστών.

Σταδιακά, η εικόνα της «περιφερειακής υπερδύναμης» που χτίστηκε μεθοδικά για ολόκληρες δεκαετίες άρχισε να κατεδαφίζεται με ραγδαίους ρυθμούς, από τα πολλά και σοβαρά μέτωπα (και σφάλματα) που έγιναν, προκειμένου οι ισλαμιστές να πετύχουν το όνειρο της «νεο-οθωμανικής κυριαρχίας» τους.

Η ραγδαία απομυθοποίηση της «σαρωτικής δύναμης» της Τουρκίας (βασικό, συστατικό στοιχείο της νεο-οθωμανικής κυριαρχίας) συντελείται:

- με τη διάλυση του τουρκικού στρατού από τις συνεχείς διώξεις –ιδίως μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 2016– και τις διαδοχικές τρομοκρατικές ενέργειες μέσα στην Τουρκία με υψηλό φόρο αίματος,

- την επιμονή σε ρητορική «μεγάλης δύναμης» που δεν έχει πλέον αντίκρισμα,

- την απουσία της καταλυτικής δύναμης που αντλούσε η Τουρκία από την υποστήριξη των Αμερικανών, των Βρετανών και του Ισραήλ,

- την ολοένα και μεγαλύτερη απομόνωση από τη Δύση χάριν μιας αμφίβολης «επιρροής» σε Ανατολή, Ασία και Αφρική,

- την μεγαλομανία που δεν γνωρίζει όρια ούτε όμως έχει και καμιά επαφή με την πραγματικότητα,

- την κατάρριψη ρωσικού πολεμικού αεροσκάφους (24 Νοεμβρίου 2015) και την εσπευσμένη αναδίπλωση και «προσέγγιση» με τη Ρωσία αλλά με εξαιρετικά υψηλό «τίμημα»,

- τις εισβολές στον βάλτο της Συρίας και στο Ιράκ μετά από πολυετή «συνεργασία» με το Ισλαμικό Κράτος,

- τον εμφύλιο πόλεμο με τους Κούρδους, τους Αλεβίδες και κάθε Τούρκο που δεν υποκλίνεται στην ισλαμική εξουσία,

- την επιμονή συγκέντρωσης εξωφρενικών εξουσιών στα χέρια του φαύλου «Προέδρου» Ρ. Τ. Ερντογάν με την υποστήριξη των πιο ακραίων εξτρεμιστών του Κόμματος Εθνικιστικού Κινήματος (Milliyetçi Hareket Partisi, MHP) της Τουρκίας και τέλος,

- την Τουρκική απόπειρα επιβολής τετελεσμένων στην Λιβύη και την Ανατολική Μεσόγειο με την «συμφωνία» ενός μη εκλεγμένου αλλά διορισμένου από τον ΟΗΕ «Προέδρου» ο οποίος επιφορτίστηκε εντελώς διαφορετικές αρμοδιότητες,

συνθέτουν ένα μόνο τμήμα του πολύπλοκου σκηνικού που επικρατεί στην Τουρκία στην αρχή της δεύτερης δεκαετίας του εικοστού πρώτου αιώνα.

Η απροκάλυπτα επιθετική και επεκτατική ρητορική της τουρκικής ισλαμικής εξουσίας, η θρασεία ανάμειξη της σε Βαλκάνια, Αφρική, Ασία, Ανατολική Μεσόγειο και Μέση Ανατολή, η ρήξη της με τις αραβικές χώρες που έχυσαν το αίμα τους για να ανατρέψουν την υπό τουρκική καθοδήγηση

«Αραβική Άνοιξη», οδηγούν την Τουρκία του 2020 σε ένα αβέβαιο και πολύ επικίνδυνο μέλλον.

Ο ιστορικός του μέλλοντος θα καταγράψει την συνέχεια και το αιματηρό τέλος της ισλαμικής εξουσίας στην Τουρκία, καθώς και τα αποτελέσματα της πολιτικής που ασκήθηκε από αυτήν – έξω και πέρα από κάθε έννοια σεβασμού της διεθνούς έννομης τάξης και των στοιχειωδών υποχρεώσεων ενός κανονικού κράτους μέσα στο διεθνές γίγνεσθαι.

Υπερόγραφο: Το παραπάνω κείμενο αποτελεί μέρος του προλόγου της 5^{ης} έκδοσης (έτος 2020) του διαχρονικού βιβλίου «Το Θαύμα – Μια πραγματική ιστορία» το οποίο είναι διαθέσιμο εντελώς δωρεάν τόσο στην 5η Ελληνική έκδοση (2020) όσο και στην 3η Αγγλική έκδοση (2019) από την Βιβλιοθήκη του International Hellenic Association. Η δωρεάν ηλεκτρονική έκδοση του 2020 περιλαμβάνει επικαιροποιημένη βιβλιογραφία εκατοντάδων πηγών σε Ελληνικά, Αγγλικά, Γαλλικά και Τουρκικά βιβλία.

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ

[INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.](#)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>